

PROLÓGUS

A hosszú, sötét utazás

Egy

Van, ami már semmivé vált.

Az Arklay-hegységben álló ház...

A semmiben, egy furcsa, pszichológiai ürességben tér magához; a memóriája üres. Csupán annyit tud, hogy meztelen, és egy zuhanyzó padlóján fekszik.

És... Egyedül van.

Talál valami ruhát, felveszi, azután elindul, hogy felfedezze a félhomályos házat – a villát, amelyben a jelek szerint senki sem lakik. Úgy érzi, ismernie kellene ezt a helyet, de... semmi re sem emlékszik. Olyan az egész, mintha mindent valahonnan máshonnan, a saját testén kívülről látna. Még a nevét is idegennek találja.

Az egyik asztalon talál egy bekeretezett fényképet, amin ő szerepel, meg egy férfi. Ez lenne a férjem?

Folytatja a kutatást, és váratlanul talál valakit. Vagyis... Az a valaki találja meg őt. Megtudja, a férfi látszólag az Umbrella Corporationnek dolgozik, de valójában a cég ügyeire próbált fényt deríteni.

Azután berontanak a katonák; az arcuk nem emberi és nem e világi a gázálarc mögött. Kiderül, ők ebben a menetben az Umb-

rella, a világ legnagyobb hatalommal és piaci befolyással rendelkező, legmodernebb gyógyszeripari cégóriása oldalán játszanak.

Ahogy meglátja a rászegeződő fegyvereket, lassanként feldeheng az agyában az igazság. Az Umbrella egyik fontos, biztonsági kérdésekkel foglalkozó munkatársa volt, de történt valami iszonyú és furcsa dolog... Valami balul sült el, és ennek következményeként sor került arra a borzalmas mézárásra a Kaptárban.

Történt valami... De mi?

Valami olyasmi, amiről Alice biztosan tud. Bárki legyen is az a bizonyos Alice...

A Kaptár meglehetősen távolságra van. Hatalmas, föld alatti komplexum, mélyen a legközelebbi település, Raccoon City alatt. A szerkezete, a felépítése a rovarokat juttatja az ember eszébe – leginkább olyan, akár műanyagokból, betonból, acélból és üvegből létrehozott, biztonsági kamerákkal ellátott darázs-fészek. A Kaptár uralkodója a Vörös Királynő, a teljes kontrollt birtokló komputer.

A villát és a Kaptárt egy hipermodern, föld alatti vasút köti össze. Alice az egyik szerelvényen találkozott Spence-szel. Találkozott vele, de annyira kábult és zavarodott volt, hogy egyszerre találta ismerősnek és idegennek a férfit.

Eljutnak a Kaptárba, ahol aktiválódik a mesterséges intelligencia, a komplexum központi komputere által irányított és működtetett lézeres védelmi rendszer. A lézersugarak figyelmeztetés nélkül szétnyesik, a szó szoros értelmében felkockázzák a kommandósokat. A támadás olyan váratlanul éri őket, hogy sikoltani sincs idejük. A halál itt könnyen lecsap. Könnyen és tétozás nélkül.

A Kaptár új ura: a halál.

A Vörös Királynő volt az, aki kieresztette a gázt, amely elködösítette Alice emlékeit. A művelet oka egyszerű és logikus: a rendszer így tudta veszélytelenné változtatni a nőt anélkül,

hogy végzett volna vele. A Vörös Királynő mindig előre gondolkodik és tisztában van vele: hibát követ el az, aki megsemmisít egy értékes tényezőt, amelynek később még hasznát lehet venni. Ám amikor kapcsolatba kerül a néhány túlélővel – Mattel, Spence-szel és Rainnel –, Alice lassanként megismeri a saját múltját; lassanként ráébred arra, milyen szerepe van abban, hogy az iszony elszabadult.

Valaki szándékosan juttatta bele a cég által kifejlesztett kísérleti anyagot, a T-vírust a szellőző rendszerbe. A Vörös Királynő légmentesen lezárta a Kaptárt, és kihasználva azt, hogy a létesítmény valamennyi rendszerét vezérelheti, mindenkit megölt, aki megfertőződhetett. Ám hiába volt ennyire körültekintő, így sem akadályozhatta meg, hogy a vírus továbbterjedjen a túlélők között...

A T-vírus gyilkol, azután feltámaszt. A Kaptárban feltámadtak a halottak. A halottak ismét járni kezdtek.

Zombik? Talán, de a történelem során ismertté vált, zombiknak nevezett lények szálanalmas roncok ezekhez az élőhalottakhoz képest. Ezek a lények megdöbbentően veszélyesek és könyörtelenek. Időnként képesek a gyors mozgásra, időnként képesek arra, hogy halálos csápokot növelesszenek, hogy átalakítsák a saját testüket, förtelmes, halott, de mégis élő szörnyekké változzanak. Ezeket az új fajta élőholtakat a laborban kifejlesztett T-vírus hozta létre, és a T-vírus tette képessé őket arra, hogy bizonyos genetikai módosulásokat követően valami sokkal borzalmasabbá váljanak, mint korábban voltak.

A Vörös Királynő elárulja ezt. Ezt, és még sok minden mást...

Alice és néhány társa megszökik és leállítja a Vörös Királynő működését. Miközben ezt megteszik, akaratuk ellenére ki-

eresztik az élőhalottakat a Kaptár visszhangzó folyosóira. Egy gyönyörű, fiatal nő húsrá és vérré éhes vadállattá változik, és megharapja az életben maradt csapatának egyik tagját, Raint. Megharapja őt és megfertőzi T-vírussal. Alice mindig is csodálta Raint bátorsága és magabiztossága miatt, ám ahogy a vírus be-rágja magát az agyvelőbe, ez az áldozat is a fertőzés gócpont-jává, így elpusztítandó, megsemmisítendő célponttá változik.

Golyó az agyba. Balta. Kés. Az agyat kell megsemmisíteni, az agytörzset kell kivágni – az élőhalottakat csakis így lehet meg-állítani. Lövés a szívbe? Semmi értelme. Nem könnyű megöl-ni azt, ami már nem él...

Megtudják, létezik egy szer, amellyel közömbösíteni lehet a vírus hatását – feltéve, hogy az áldozat a fertőzést követően bi-zonyos időn belül megkapja. Alice és Matt megtalálja... És Spence, az a férfi, aki egykor Alice szerelme volt, ellopja a mil-liárdokat érő ellenszert. Kiderül, Spence volt az, aki szabadjá-ra eresztette a vírust a Kaptárban; ezzel akarta ártalmatlanná tenni azokat, akik képesek lettek volna megfékezni őt, ezzel akart pánikot kelteni, hogy fedezze a visszavonulását.

A Kaptárban más típusú kísérletek is folytak. Az egyik ala-nya egy olyan lény, amely a vírus alkalmazásával jött létre. Iszo-nyúan erős, kúszva haladó teremtmény, amelynek agyszövetek vannak a szeme helyén; amelynek a nyelve olyan, akár egy életveszélyes fegyver. Ezt a szörnyet a Vörös Királynő eresztette szabadon, hogy bevégezze a piszkos munkát. A Nyelv ész-revétlenül közlekedik, megbújik és lesből támad...

Bizonyos értelemben ez a lény szolgáltat igazságot: sarokba szorítja Spence-et (aki sorsára hagyja a társait, az sem érdekli, hogy a többiek elpusztulnak), és „csinál belőle valami újat”... Amikor ezzel végez, Alice és a barátai után indul.

Alice-nek és társainak csellel sikerül elpusztítaniuk a Nyelvet. Megmenekülnek, de egyenesen az Umbrella embereinek karjai közé futnak. Matt-et elviszik, hogy részt vegyen egy mű-veletben amely a „Nemesis-projekt” elnevezést kapta. És Alice?

Őt átviszik egy másik létesítménybe, és rászíjazzák egy asztalra, hogy „részt vegyen” egy újabb kísérletben.

Ám a Kaptár még mindig létezik; a Kaptárban még mindig nyüzsögnek az élőhalottak. Egy újabb, szintén az Umbrella által kifejlesztett „biológiai fegyvert” küldenek rájuk, ám ezzel az akcióban részt vevő eleven egységeket lerohanják, szétszaggatják, átformálják. A művelet eredménye: még több élőhalott van a Kaptárban. Ráadásul, mintha ennyi nem lenne éppen elég, az akciócsoport nyitva hagyja az ajtót...

Az élőhalottak rászabadulnak Raccoon Cityre, ahol karmokkal, fogakkal eszelős mézszárlásorgiába kezdenek, amelynek során reprodukálják önmagukat.

Alice magához tér a laborban, felkel a különböző szerek által generált álmából. Valaki felébresztette. Valaki adott neki egy újabb esélyt. Kijut a lezárt laboratóriumból, és nekivág az utcának...

... ahol szembe találja magát az apokalipszissal.

Kettő

Raccoon Cityben a jelek szerint nem maradtak élőlények. Nincs itt semmi, csak élőholtak. Bárhová megy, bármerre fordul, Alice csak pusztítást és tüzeket talál. Ennek ellenére biztos benne, valahol vannak még túlélők.

Egy rendőrségi járőrökocsiban talál egy puskát. Magához veszi és elindul – eltökélt szándéka, hogy megkeresi azokat, akiknek sikerült megőrizniük emberi mivoltukat.

Kitartóan halad, egyszer sem inog meg – pontosan tudja, mire képes. Magabiztosságát tovább fokozza, hogy az egyik kísérletnek köszönhetően hihetetlen fizikai erőre és mozgékony-ságra tett szert.

Az Umbrella azonban mégis fogságba ejti, így kénytelen szembenézni a Nemezis nevű szörnnyel, a förtelmes superkatonával, amely egyszerre iszonyú és szánalmas. Alice döbbenten fede-

zi fel, hogy ez a lény egykor azonos volt azzal az emberrel, akit a leghűbb társának tartott – ez a lény azonos Matt-tel. Nemezis végül elpusztul, de előtte még közreműködik Alice szökésében.

Borzalom követ borzalmat... Az örökké éhes élőholtak iszonyú mézárszékekké változtatják a városokat, az épületeket romhalmazzá, amelyek között varjak zabálják a hullák húsát, hogy azután repülő bestiákká mutalódjanak. Ebben a rettenet-világban csupán néhány túlélő maradt, ők zárt ajtók és torlaszok mögött kuporogva várnak valamire. Úgy tűnik, minden remény oda veszett.

Egy nap aztán egy rádióadásban felszólítják az túlélőket, valaki közli velük, hogy létezik egy hely, Arcadia, ahová még nem jutott el a fertőzés. Arcadia élelmet és vizet kínál. „Gyertek Arcadiába!”

Alice találkozik néhány túlélővel, akiket a heroikus Claire Redfield vezet; beszél nekik Arcadiáról. Ám az Umbrella résen van, a saját kém-műholdja segítségével mindent lát, akár egy rosszindulatú isten. A cég kutatói megpróbálják átalakítani az élőholtakat, megpróbálnak irányítható rabszolgát csinálni belőlük. Természetesen minden újdonságot ki kell próbálni, ezért az átformált zombikat Alice és új barátai ellen küldik, ezúttal azért, hogy kontrollált módon végezzenek velük.

Az összecsapást csupán néhányan élik túl. Köztük van az erős lelkű Claire is, aki vállalja, hogy átvezeti a kis csoportot az Államok délnyugati részén, felkutat egy biztonságos helyet, ahol talán élhetnek egy darabig.

Elindulnak, de hamar elfogy az élelmük, kimerülnek a készleteik.

Alice segít a barátainak elkötni az Umbrella egyik helikopterét. A csapat átrepülhet Alaszkába és Arcadiába, Alice azonban nem tart a többiekkel – a teljes igazságot ki akarja deríteni az Umbrellával kapcsolatban.

A haláltusáját vívó Földön a pénz annyit ér, mint a szemét – vagy annyit, mint a muníció: Alice a szokványos sörétek helyett aprópénzzel tölti meg a puska lövedékeket. Az Umbrella ekkor

már pontosan úgy működik, ahogy annak idején Dzsingisz kán hordája: elvesz mindent, amire vezetőinek szüksége van. Megteheti, hiszen egész seregnyi agy mosott, könnyen irányítható rabszolga áll a rendelkezésére.

Ha jobban belegondolunk, a helyzet nem is sokban különbözik a hajdanitól, amikor a mindenható cégek kevésbé látványos, de hasonlóan könyörtelen eszközökkel uralták a világot...

Alice-nak útja során számtalan rettenetes ellenséggel kell szembenéznie, például egy olyan sereggel, amely több száz Alice-másból áll. Felszabadítja a klónokat, majd elindult Tokióba, ahol állítólag megfékezhetetlenné vált az időközben világméretűvé fejlődött járvány. Tokióban behatol az Umbrella egyik létesítményébe, amelyet egy Wesker nevű férfi működtet. A komplexumban azután több tucat „Alice” – mindegyik éppen olyan gyors, erős és elszánt, mint az eredeti – lemészárolja az Umbrella pribékjeit. A klónok nem ismernek kegyelmet...

Weskernek sikerült átalakítani magát... valamivé, ami sokkal többre képes, mint egy ember. Gyors, túlságosan is az... Közben önmagát felturbózza, bead Alice-nek egy szérumot, ami csökkenti a nő képességeit.

Alice hirtelen azon kapja magát, hogy ismét egyszerű ember; azt látja maga körül, hogy a létesítmény megsemmisült, és elpusztultak a klónok is.

Három

Alice elutazik Alaszkába, ahol találkozik Claire-rel. Ezt követően megkeres néhány embert, köztük Claire fivérét, Christ, aki az egyik, éppen ostrom alatt álló Los Angeles-i börtön lakója. Együtt harcolnak, együtt jutnak el Arcadiába – pontosabban: az Arcadiához, mivel egy hajóról van szó.

Egy hajóról, ami egyben csapda is. Az Umbrellának egészséges egyedekre van szüksége a kísérleteihez, ezért barátságos

hangvételő rádióadásokkal csábítja a világ különböző pontjain élő túlélőket a gigantikus teherhajóhoz.

Arcadia...

Alice és barátai kiszabadítják a lebénított foglyokat, a „rakományt”, átveszik a hajó irányítását, és megölik Weskert. A világon még mindenütt élőhalottak tombolnak, de az Arcadia legalább szabad.

Szabad – egészen addig, míg az égen, mint megannyi fekete, zombi-varjú, megjelennek az Umbrella kommandóseit szállító helikopterek...

A nevem: Alice...

Az Umbrella Corporationnek dolgoztam egy titkos, hipermodern létesítményben, amelynek a neve Kaptár volt. Az objektum valójában laboratóriumként működött, az ott dolgozó tudósok virális fegyverek kidolgozásán fáradoztak. Egy baleset következtében az egyik vírus elszabadult; a komplexumban mindenki meghalt. A gondot az jelentette, hogy ezek a személyek nem maradtak... halottak.

Ez volt a kezdete annak az apokalipszis-hullámnak, amely az egész világon végigsöpört.

Az utolsó néhány túlélő egy Arcadia nevű hajón remélt menedéket találni. Úgy gondoltuk, biztonságos a hely. Úgy gondoltuk, mentes a fertőzéstől. Tévedtünk.

Az Umbrella ismét rászedett minket, én pedig ismét azon kaptam magam, hogy a barátaimmal együtt a puszta életemért küzdök.

A nevem Alice, és ez az én történetem...

...a halálom története.

1.

Nyugodt, napsütéses nap a tengeren, a kaliforniai partok mellett haladó Arcadia fedélzetén. A kék hullámok tetején fehérlő habtaréjokat időnként megsimogatta egy-egy ködfoszlány, de egyik sem maradt a víz közelében, gyorsan továbblebegtek. Minden tökéletes és minden csodálatos lett volna, ha az Arcadia nem egy tankhajó, hanem mondjuk egy luxusjacht, és erre az utazásra egy másik korban került volna sor – például akkor, amikor a világ még nem haldoklott, amikor az emberiség nem látott hozzá, hogy élve felzabálja önmagát.

Alice a taton állva élvezte a hús szellőt. Elnézte, ahogy a fedélzeten néhány fehérbe öltözött alak – az egykori kísérleti alanyok, akiket sikerült kiszabadítani – óvatos és bizonytalan lépetekkel sétálgatva megpróbál hozzászokni ehhez az új, másfajta valósághoz. El tudta képzelni, mire gondolnak – úgy hallotta a fejében a szavaikat, mintha tényleg hozzá szóltak volna.

„Hallottam a rádióadást... Hallottam, hogy Arcadiában mindenki biztonságban van. Hallottam, hogy ott nincs fertőzés, nincsenek élőhalottak, akik rám támadhatnának, viszont van élelem, van menedék. Végül aztán megtaláltam a hajót.”

„Elkaptak azok a feketébe öltözött kommandósok, rám tapasztottak egy mechanikus szkarabeuszt, azután... semmi. Semmi, amíg el nem ébredtem. A hajó hipermodern rakterében tértem magamhoz, valami csőben. Olyan voltam, mint a befőttesüvegben kiállított rovarok.”

„Az a nő, Alice kivezetett a szabad levegőre... De most mi lesz? Az élőhalottak még mindig léteznek.”

„Mi lesz most?”

Tényleg, micsoda? – gondolta Alice.

Elfoglalták a hajót, legalábbis egyelőre. Chrisszel és Claire-rel megölték Albert Weskert – azt a Weskert, aki tudomása szerint Lord Spencer halála után az Umbrella legnagyobb hatalommal bíró vezetője volt. Talán most, hogy Wesker nincs többé, egy ideig biztonságban lehetnek; talán ezzel az utolsó akcióval sikerült összezavarniuk az ellenséget.

Feltéve, hogy Wesker valóban meghalt...

De hogyan is kételkedhet ebben, amikor ő maga pumpálta tele a testét golyóval? Ott hagyta a hullát, az egyik alsó fedélzeten. Wesker nem mozgott. Vértett. Halott volt.

Halottnak kellett lennie!

A szellő sóhajtva lebbent át a hajó fedélzete fölött. A kísérleti alanyok egymással társalogtak, csak sétálgattak és beszélgettek, a látóhatárt bámulták. A hullámok halkán suttogtak a hajó óriási testének. A távolban, a parton felrajzolódott az égre Los Angeles néhány megmaradt, magasabb épületének körvonala. Santa Monica belvárosát elpusztította a tűz, ott nem maradt más, mint füstölgő hamu, amiből csak itt-ott emelkedett ki néhány épület csontvázszerű fémszerkezete. A környék elpusztult, de nem volt lakatlan: az utcákon még mindig ott nyüzsögtek a kór áldozatai, az élőhalottak, amelyek mindenre rátámadtak, ami mozgott, csak egymást nem bántották. Ez kissé furcsa volt, habár... Mégsem. A zombik friss hústra vágytak.

Alice úgy gondolta, az első dolog, amit meg kell tennie, hogy felmegy az Arcadia hídjára, és rájön, hogyan kell irányítani a hajót. Abban reménykedett, hogy a komputerek egyedül is képesek lesznek elvégezni ezt a feladatot. Az üzemanyag-tartályok szerencsére tele voltak. Ez azt jelentette, hogy a világon bárhová elmehettek.

Bárhová, például... Hova is?

Egy szigetre – gondolta. Talán a Los Angeles partjaitól huszonkét mérföld távolságban lévő Catalinára. Az a sziget alig huszonhárom mérföld hosszú, és talán nyolc mérföld széles. Egészen biztos, hogy ott is lesznek élőhalottak, de valószínűleg nem túl sok. Alice úgy gondolta, képes elbánni velük; képes lesz arra, hogy módszeresen kisöpörje őket a szigetről. Képes lesz arra, hogy kiirtsa őket – mintha rovarok lennének.

Persze arról sem feledkezhetett meg, hogy ezek az élőhaltak egykor emberek voltak. Férfiak, nők, nagymamák és nagypapák, gyerekek. Igen, még gyerekek is akadtak közöttük. Alice gyakran eltöprengett, vajon az utcákon nyöszörögve, üvöltözve, morogva, nyálat csorgatva vergődő szörnyekben megmaradt-e egykori emberi mivoltuknak legalább egyetlen apró szikrája, vagy azt is kiúzta belőlük a vírus.

Még soha, egyetlen jelét sem látta, hogy az élőhalottak bármit is megőriztek volna magukban, ami emberi volt. A jelek szerint annyi eszük sem maradt, mint mondjuk a veszett farkasoknak. Az emberi érzéseik és talán a lelkük is kiszállt belőlük, amikor meghaltak. Miután ismét mozogni kezdtek, lélektelen húsmasínák voltak, az emberi lények karikatúrái.

Érdekes, abban a valamiben, ami Mattból maradt, ott fénylett valami szikra. Ő megőrzött valamit a régi Mattból, pedig szörnyeteggé változott. Persze, belőle nem hitvány élőhalott lett, hanem valami más: az Umbrella tudósai nála a T-vírus egyik variánsát alkalmazták, így változtatták át szuperkatonává.

Alice úgy gondolta, szörnyű lehet annak az emberi valaminek, ami esetleg mégis megmaradt az élőhalottakban. Szörnyű lehet neki, mert a vírus megváltoztatta és eltérítette a testet, amihez tartozott – a testet, amelyet el sosem hagyhatott. Iszonyatos kínokat állhatott ki egy szörnyeteg belsejébe zárva...

Ez azt jelentette, hogy azok, akik végeznek egy élőhalottal, szívességet tesznek a benne lakozó léleknek.

Jól van, Alice, ezt ismételd meg magadnak!

Tehát: Catalina. Miután megtisztította a szigetet, hosszú ideig nem kell majd tartaniuk az élőholtaktól. Még senki sem látott úszó zombit...

Talán nem volt a legtökéletesebb, amit kitalált, de legalább terv volt. Úgy döntött, megkeresi Chris Redfieldet, és megkérdezi tőle, képes-e elvezetni a hajót.

Alice a válla fölött hátranézett az emberekre, akiket kiszabadított... és felsóhajtott. Úgy érezte, felelős érték. Valahogy újra és újra visszatért ehhez a szerepkörhöz. Megpróbálta elkerülni, főként akkor, amikor a délkeleti sivatagokban kószált, de végül mégis el kellett játszania.

Az élet sokkal könnyebb volt akkor, amikor csupán egyetlen dolog, a világ legnagyobb hatalommal rendelkező cégének biztonsága miatt kellett aggódnia. Megfelelő kiképzést kapott, értett a harcművészetekhez, és gyakorlatilag minden fegyver használatát ismerte. A megtestesült erő és magabiztosság volt.

Aztán tanúja volt annak, hogy az Umbrella mit művel a Kaptárban, és a lelkiismerete arra kényszerítette, hogy szembe forduljon a céggel, szembe forduljon korábbi önmagával és mindezzel, ami addig fontos volt a számára. Talán az volt a karmája, hogy cipelje ezt az új terhet, a felelősség terhét; talán így kellett vezekelnie azért, mert korábban sokáig az Umbrellát szolgálta.

De még mindig fiatal és erős volt. A férfiak általában csinosnak találták. Ha a hajó minden utasát sikerül biztonságba juttatnia, esetleg letelepedhet valahol, esetleg találhat magának egy megfelelő párt a túlélők között. Chris a jelek szerint vonzódott hozzá. Chris... Nem volt az a kimondott szépfiú, de jóképűnek lehetett nevezni. Vonzó volt, bár időnként kissé zordnak látszott.

Alice elbizonytalanodott. Vajon a történetek után képes lenne normális életet élni? Úgy, mint más nők, akiknek van szerelmük, van gyerekük, van családjuk? Hinnie kellett benne, hogy van esély erre. Valahol, valamikor ennek a sötét útnak is véget kell érnie.

– Mi az? – lépett oda hozzá Claire, és az égre mutatott.

Alice-nak rossz előérzete támadt. Felkapta a fejét. Egy repülő járművekből álló alakzat sötétlett az égen. A flotta a jelek szerint az Arcadia irányába tartott.

Hát ez az! – gondolta Alice. Ennek a rémálomnak már sosem lesz vége... Valahányszor úgy érezte, hogy hamarosan meglátja a fényt az alagút végén, kiderült, hogy csak egy elfelejtett, csonkig égő gyertya pislákol, egy parányi lángocska, ami hal-kan sercent egyet, kilehelt magából egy vékonyka füstcsíkot, majd ellobbant.

Felismerte az északi irányból közeledő szilueteket.

– V-22-esek – mondta rekedten. Miért, miért nem juthat lélegzetvételnyi időhöz? Miért nem kap lehetőséget arra, hogy alaposan átgondolja a helyzetét, hogy kitalálja, hogyan segíthetne ezeken az embereken? – V-22-esek, amiket az Umbrella persze átalakított – tette hozzá úgy, mintha valami magától értetődő dolgot közölné. – A Tengerészgyalogságnál rendszeresített Osprey-ek, a billenőrotoros konvertiplánok vélhetőleg fel-turbózott változatai. Egyszerre helikopterek és repülőgépek.

– Jaj, ne...! – sóhajtott fel Claire.

Alice ellenőrizte, hogy a puskái jól fekszenek-e a hátára erősített tokban, majd elindult.

Az Umbrella V-22-esei sokkal modernebbek voltak, mint a Tengerészgyalogság által használt Osprey-ek. A gépágyúval felszerelt gépek viszonylag széles szárnyakkal rendelkeztek; a szárnyak végén elhelyezkedő légcsavarok előrebíllentve úgy működtek, mint a repülőgépek légcsavarjai, függőlegesbe állítva pedig úgy, mint a helikopterek rotorjai. Alice valószínűnek tartotta, hogy a páncélzatuk erősebb, mint a szabványos Osprey-eké.

Egy egész flottányi V-22-es... Olyan sok volt belőlük, hogy pár pillanattal később elsötétítették az északi égboltot. Alice biztosra vette, mindegyik gépet teletöltték az Umbrella rohamosztagosaival.

A túlélőkhöz rohant, kiabálni kezdett.

– Fedezékbe! Gyerünk, gyorsan!

Lehet, hogy Wesker kérte ezeket a rohamosztagosokat, mielőtt még meghalt. Talán így történt... A cég természetesen azonnal reagált a kérésre. Érthető: az Umbrella nem akarta kiengedni a karmai közül a hajón lévő technikai eszközöket, az összegyűjtött tesztadatokat, a kísérleti alanyokat.

A kísérleti alanyokat – a túlélőket, akikért Alice felelősséget érzett. Akiket biztonságba akart juttatni.

A V-22-esek gyorsak voltak, nagyon gyorsak. Az egyik percen belül még messze jártak, de mire Alice észbe kapott, iszonyatos rotordörgéssel a hajó közelébe kerültek. Ahogy közeledtek, tüzet nyitottak a lövészek. Gépágyúk golyói verték végig a fedélzetet, de vaskosabb lövedékek is érkeztek, amelyek a becsapódást követően repeszdarabokat vagy tűzvirágokat fröccsentettek ki magukból. Alice futásnak eredt. Ráordított a többiekre, hogy húzódjanak vissza, bújjanak el, de az emberek nem sokat tehettek. A fedélzet legalább akkora volt, mint egy futballpálya, és legalább olyan nyitott is – egyetlen fedezéknek alkalmas tárgy vagy kiszögellés sem volt rajta.

A békés nyugalomból néhány szívdobbanásnyi idő alatt átzuhanak a totális káoszba.

Alice a tekintetével végigpásztázta a fedélzetet, Chris és Claire-t kereste. Az egymást követő robbanások következtében a hajótest újra és újra megdőndült – mintha egy óriási harangot kongattak volna. A légnyomás a levegőbe emelt néhány fehérbe öltözött testet, azokat az embereket, akiket Alice és társai nem sokkal korábban mentettek meg. Alice felnyögött, hányingere támadt a dühtől. Tehetetlenül felnyögött; hirtelen fogalma sem volt, mit tehetne.

A helikopterek robaja egyenletesebbé változott, a rotorok által kavart légáramlatok mintha ugyanazokról a pontokról érkeztek volna. Alice, aki ekkor már a korlát közelében volt, megállt és felnézett. A gépek a fedélzet fölött lebegtek. Kinyíló ajtajukon kábelkötegek lökődtek ki, amelyeken kisvártatva megjelentek a lefelé ereszkedő rohamosztagosok. Valamennyien fekete

ruhát, testpáncélt és gázálcot viseltek. Két kézzel kapaszkodtak a kábelekre, a fegyverük a hátukon volt.

Gyorsan mozogtak, fekete lövedékeként közeledtek a fehér ruhába öltözött túlélők felé, akik nem élvezhették túl sokáig a szabadságot.

Az első három rohamosztagos megérkezett a fedélzetre. Ahogy ledobbantottak, azonnal a fegyverük után nyúltak. Nem szokványos géppisztolyt vagy puskát, hanem kis méretű, gránátvetőre emlékeztető fegyvert használtak, amelyből hálókapszulákat lehetett kilőni a célpontokra.

A kapszulák a kilövés pillanatában szétnyíltak, belsejükből kilöködtek a hálók, amelyek szempillantás alatt rátekerődtek a célszemélyek testére. A mozgásképtelenné tett túlélők a fedélzetre zuhantak; annyi mozgásra sem voltak képesek, mint a pók hálójába akadt legyek.

Alice ismét felnézett, és felfedezett egy ismerős arcot. Jill Valentine gázmaszk nélkül ereszkedett le a kábelre, sötétszőke haja lobogott a szélben. Társaival ellentétben ő már menet közben tüzet nyitott a géppisztolyából; a golyók Alice irányába haladva verték végig a fedélzet fémburkolatát. Alice oldalra vetette magát – a lövedékek a testétől karnyújtásnyi távolságban csapódtak be.

Talpra szökkent, és közben előkapta az övéből a sorozatlövő pisztolyt. Vizsgálta a tüzet, de nem találta el Jillt. Elbizonytalanodott. Lehet, hogy szándékosan lőtt mellé? Lehet, hogy tudat alatt nem akart ártani Jillnek, annak a nőnek, aki egyszer mellette harcolt?

Valamit észrevett Jill mellkasán. Egy mechanikus szkarabeusz...?

Kiürítette a tárat, félrehajította a pisztolyt. A következő másodpercben egy füstfelhő eltakarta a szeme elől Jillt. Orrába csapott a kipufogógáz, a bőrén érezte a rotorok szelét; egy árny vetődött rá. A nyakát tekergetve szétnézett és rádöbben, hogy az egyik V-22-es kifejezetten azért dől oldalra, hogy a lövésze tüzet nyithasson rá. Előrántotta a tokokból a lefűrészelt csövű pus-

kákat. Meghúzta a ravaszokat – mindkét fegyver nagyot rúgott. A lövedékekbe töltött apró pénzermék keresztültörték a V-22-es szélvédőjét, és péppé változtatták a pilóta fejét.

Ám a gép túlságosan közel volt...

Ahogy a pilóta nélkül maradt V-22-es orra lefelé fordult, Alice futásnak eredt. Néhány másodperccel később a gép becsapódott a fedélzetbe.

A V-22-es fedélzetén rengeteg lőszer és robbanóanyagot szállítottak, a muníciót ráadásul az egyik üzemanyagvezeték közelében helyezték el. Abban a pillanatban, amikor a helikopter a fedélzetre zuhant, féltonna robbanószer aktiválódott. A gépet belülről szétvető detonációnak köszönhetően úgy fröccsentek szét a fedélzeten a hatalmas, húsz-huszonöt kiló súlyú, egyenetlen szélű fémlemezdarabok, mintha egy gigantikus kézigránát fejében elhelyezett repeszek lennének. A keletkező tűzgomoly körbefolyta és elemészttette a helikopter testének egyben maradt részét. A robbanás következtében leváló rotorok a levegőbe emelkedtek, az egyik keresztülsele a szerencsétlenül járt géphez túlságosan közel lebegő V-22-est.

Alice rohant, de nem volt elég gyors. A robbanás lökéshulláma olyan iszonyú erővel csapott le rá, hogy egy pillanatig biztosra vette, szétroppan a gerince. A lába elhagyta a fedélzetet, felemelkedett, a teste valósággal átszállt a korlát fölött. Fuldokolni kezdett (a detonáció következtében kipréselődött a tüdejéből a levegő), és mire észbe kapott, már a tenger felé zuhant.

Az ég és a tenger hirtelen helyet cserélt, azután ismét pozíciót váltottak. Mielőtt ismét levegőhöz juthatott volna, fejjel előre belevágódott egy hatalmas, csodálatos kékségű hullámba. A körülötte záporozó izzó, lángoló roncsdarabok, a helikopter részei, a vizet felpezsdítve zuhogtak bele a tengerbe. A levegőben megjelent egy sérült, forgó tartály, amely a lékjein keresztül üzemanyagot fröcskölt maga köré, a hullámok tetejére. Üzemanyagot, amelyet a lángoló törmelékek pillanatok alatt meggyújtottak.

Alice süllyedni kezdett. Sós víz égette a tüdejét. Sokkot kapott, elkábult, talán le is bénult – ezt nem volt képes meghatározni, csak azt tudta biztosan, hogy a dübörgő lüktetés, amit hall, a saját pulzusa egyre lassabb, lassabb, lassabb...

Ahogy felfelé fordította a fejét, látta a tenger ráncosnak tűnő, áttetsző, lángoló felszínét; alulról látta a hullámokat, amelyek felszínéről leégett a kifröcskölődött üzemanyag. Lenézett – a mélység feketesége mintha felágaskodott volna, hogy ugyanúgy elnyelje őt, ahogy a feje fölött lévő világot a kék és narancssárga lángok.

Annak ellenére, hogy a pulzusa egyre szabálytalanabbá, akadozóbbá vált, lenyűgözte a látvány. Azután... Nem volt biztos benne, de elhomályosuló látótere szélén mintha megjelent volna egy heveder... Egy heveder, amit talán a magasban lebegő V-22-esről eresztettek alá.

Mintha karok nyúltak volna feléje. Mintha ezek a karok megpróbálták volna a hevederhez húzni. Hirtelen nem tudta eldönteni, valóságos-e, amit látni vél. Remélte, hogy nem. Arra gondolt, inkább meghal, mint hogy fogságba essen. Igen, inkább a halál, mint hogy a rabszolgája legyen... azoknak!

A szédítő kábulat hullámként csapott végig rajta. Olyan érzése támadt, mintha a mechanikus szkarabeuszt látná, azt a szerkezetet, amit Claire-ről vett le. A tárgyat, amely mintha egy ékszer és egy rovar keresztezéséből jött volna létre. A szkarabeuszt, ami akkora volt, mint a kézfeje; ami úgy mászott fel rá, mintha valóban élne, amely a testébe döfte tú-agyaráit, hogy a szervezetébe juttassa a szert – azt a szert, ami már oly sok embert saját akarata nélküli bábbá változtatott.

De... Nem. A szkarabeusz nem volt valóságos.

Itt semmi sem volt valós, csak a hideg, nedves sötétség...

A gondolatai távol sodródtak tőle, már csak egy maradt a közelében.

Egy. Egyetlen egy. Kudarcot vallottam!

Nem sikerült megvédenie azokat az embereket, akik számítottak rá, azokat a szerencsétleneket, akiket ő terelt fel az Arca-

dia fedélzetére, oda, ahol aztán lelőtték őket, ahol ismét fogságba ejtették őket.

Kudarcot vallott, és cserben hagyta ezeket az embereket. Ez az utolsó gondolat túlságosan fájdalmas volt. Ezt már nem bírta elviselni; ennél már azt is vonzóbbnak találta, hogy hagyja lelassulni, lelassulni, lelassulni és leállni a szívverését.

Hagyja...

Hagyja, mert a kudarcnál még azt is jobbnak találta, hogy elereszti magát, és semmit sem tesz, csak sodródik, egyre lejjebb, lejjebb...

A nevem Alice, és ez az én történetem...
...a halálom története.

Felébredt. Egy hálósobában.

Egy gyűrött lepedőn, egy gyűrött takaró alatt feküdt egy kényelmes franciaágyban. A hálósoba olyan volt, mintha egy átlagos, középosztálybeli amerikai család házában lenne.

Valaki őt nézte. Oldalra fordította a fejét. Egy jóképű férfi nézett le rá. Sötét, szemita, a haja kócos. Felrántotta a bokszeralsóját, és ismét ránézett. A tekintetében volt valami, ami rutinszerű intimitásról árulkodott. Így csak a férjek néznek a feleségükre...

De nem! Ez az ember nem lehet a férje. Neki nincs is férje!

Meglátta a férfi ujján a jegygyűrűt. Lenézett a saját kezére, és meglátta a gyűrű párját.

Hirtelen eszébe jutott egy név. Todd.

Todd?

Igen, ezt a férfit Toddnak hívják.

Ahogy ránézett, különös gondolata támadt. Ezt az embert valamikor nagyon régen egy másik néven is ismerte. Igen, is-

merte őt, de... Nem jutott eszébe, mi volt az a bizonyos másik név.

Ez a férje. Todd. Jó érzéssel töltötte el, hogy egy ilyen jóképű, szexis pasi a férje...

A fejében ismét előtérbe furakodott egy gondolat. Mintha... Igen, mintha valami hajón lett volna. Mintha rálőtt volna valakire. Határozottan emlékezett valamilyen robbanásra és arra, hogy a légnyomás a levegőbe emelte, arrébb lökte, mint valami játékbabát. Beleesett a vízbe.

Lehet, hogy megfulladt?

Nem. Ennek semmi köze sem lehet a valósághoz. Egyszerűen nem lehet, és kész! Még mindig érezte magán a férje izzadságának szagát, arcszeszének illatát; még mindig érezte a szeretkezéssel eltöltött éjszaka illatait, és... Igen, egy kicsit sajgott a lába közötti rész. A férje eléggé szenvedélyes fickó...

Ez a valóság. Ez sokkal jobb, mint az a másik dolog. Az az álom. Igen, nem lehetett más, csakis egy rossz álom.

Felejtsd el, Alice!

– Igyekezz! – mondta Todd nevetve, miközben felhúzta a nadrágját. – Késésben vagyunk. Nem szólt a vekker. Becky még fel sem kelt. Mrs. Henderson állati dühös lesz. Te is tudod, a suliban nagyon nem szeretik, ha késve visszük a gyereket.

A tenger... Az Arcadia. Azok az emberek, akiknek szükségük volt rá. Akiken csakis ő segíthetett...

– Kicsim! – Todd abbahagyta az öltözködést, aggodalmas arccal a nőre nézett.

Alice fáradt volt és zavarodott. Tudta, fel kellene kelnie, de...

– Kicsim? – Todd ingerülten összepréselte az ajkait.

Alice megköszörülte a torkát, felült. Még mindig szédült egy kicsit.

A tenger. A lángok a feje fölött, a hullámok hátán...

Todd közelebb hajolt hozzá.

– Kicsim... Jól vagy?

– Igen, persze. Szólok... Beckynek. Megyek, felébresztem.

– Fáradtnak látszol. Nem aludtál jól?

- Nincs semmi baj.
- Biztos? – kérdezte Todd.
- Persze.

Todd úgy nézett rá, ahogy a férjek szoktak a feleségükre.

– Jól vagyok. Tényleg! – jelentette ki Alice.

– Nos, ha így állunk... – Todd lerántotta Alice-ról a takarót.

– Emeld ki azt a csini fenekedet az ágyból!

Alice bágyadtan elmosolyodott és engedelmeskedett. A teste merve volt. Amikor mély lélegzetet vett, sajogni kezdett a tüdeje.

Egy rossz álmotóhatásai...

Meglátta magát a hálószobai tükörben. Egy pillanat! Valami nem stimmel. Mióta szőke a haja?

Megrázta magát. Nem csoda, hogy Todd így bámult rá. Az álmok időnként az ember fejében maradnak, összezavarják a gondolatokat. Igen, csakis erről lehet szó!